

Gevaar in de Lage Landen

Volkert Greveling

In memoriam

Tijdens het schrijven van dit verhaal kreeg ik te horen dat mijn vriend Harold was overleden.

Het bericht kwam niet echt als een mokerslag, omdat het de laatste maanden steeds slechter ging met hem.

Wij praatten veel over de Tweede Wereldoorlog en zijn kennis daarover was bijzonder groot te noemen.

Als ik een nieuwtje had, wist hij me tot in de details te vertellen hoe het zat.

Zijn kennis over de Slag om het Hürtgenwald was exceptioneel.

Stiekem hadden wij dan ook al het besluit genomen hier samen een verhaal over te gaan schrijven.

Helaas mocht het niet zo zijn.

Harold was altijd de eerste die mijn verhalen las en me van de nodige kritiek voorzag. Iets wat ik dankbaar in ontvangst nam.

Helaas is mijn nummer 1 criticus er nu niet meer.

Met name de gesprekken en de lange wandelingen die we ondernamen zal ik gaan missen en dat is dan ook precies de reden dat ik dit boek aan hem opdraag.

Rust wel Os.

Voorwoord

Na drie verhalen te hebben geschreven met onderwerpen die ik heel graag op papier wilde hebben, werd het nu tijd voor een fictief verhaal dat zich gedeeltelijk in Nederland zou afspelen.

Natuurlijk konden de 'Rangers' niet ontbreken in mijn verhaal en derhalve is de hoofdpersoon dan ook een officier in het 1e Bataljon.

Na zijn missie in Afrika en gedeeltelijk Italië gaat hij terug naar de Verenigde Staten alwaar de legerleiding behoefte heeft aan instructeurs met gevechtservaring.

Natuurlijk zit er in dit verhaal ook weer een link met mijn andere romans.

Voor diegenen die 'De Shelby Boys' hebben gelezen, komen er enkele bekenden terug die qua tijdslijn in deze roman gingen passen.

Geweldig natuurlijk als je als schrijver boeken met elkaar kunt verbinden zonder dat ze iets met elkaar te maken hebben.

Ik heb in mijn vorige boek 'Geboren Rangers' geprobeerd een beeld te schetsen van het Duitse leger en de soldaten die daar deel van uitmaakten.

In dit verhaal geef ik ruimte aan een Duitse kapitein die door zijn visie op de oorlog een bepaalde minachting gaat krijgen voor zijn superieuren en hun daarbij horende ideologie.

Door het lezen van persoonlijke verhalen werd mij al snel duidelijk dat er veel soldaten en officieren in het Duitse leger gediend hebben die niets meer als hun plicht deden en gewoonweg goede soldaten waren.

Natuurlijk zijn er voorbeelden ten overvloede. Denk bijvoorbeeld aan Michael Wittman die begraven ligt op de begraafplaats 'La Cambe' in Normandië.

Een ongelooflijk verhaal wat hem van Polen naar Rusland en uiteindelijk Normandië heeft gebracht. Een soldaat pur sang, zonder alle oorlogsmisdaden die Duitse soldaten vaak als een soort van predicaat kregen opgeplakt.

Begrijp me goed als ik zeg dat ik geen sympathie voel voor het Duitse leger tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar er zaten ook goede Duitsers tussen.

Duitsers die hun militaire plicht deden en zich verre hielden van de misstanden binnen hun eigen leger.

Het verhaal over een officier binnen een Rangerbataljon die in bezet Nederland terecht komt en uit de handen van de Duitse SS probeert te blijven, heeft mij veel schrijfplezier gebracht. Ik hoop natuurlijk dat jullie als lezer dit ook zullen ervaren en wens jullie dan ook veel leesplezier toe.

Tot de volgende...

Hoofdstuk 1

“Sir, wakker worden.”

De opmerking drong amper tot me door. Het klonk als in een droom. Alsof er een filter over de woorden was gelegd die het geluid leek te dempen.

“Sir, we hebben het eindstation bereikt. De trein gaat niet verder.” Een hand raakte mij zachtjes aan. Het leek alsof hij of zij niet goed durfde. Alsof mijn uniform een drempel vormde.

Ik opende mijn rechteroog en zag het overvolle perron waar de trein tot stilstand was gekomen.

Op een oud gebouw prijkte een bord met de tekst ‘Chattanooga’.

Ik draaide mijn hoofd in de richting van de conducteur en knikte hem toe, waarop hij, zonder iets te zeggen, zich omdraaide en de treincoupé verliet.

Ik blikte nogmaals op het perron, waarbij mijn oog op een jonge, bijzonder aantrekkelijke vrouw viel.

Haar haar was hoog opgebonden, waardoor haar lange sierlijke nek en hals goed zichtbaar waren.

Ze droeg een jurk die tot op haar knieën viel, waardoor er mij een blik werd gegund op haar mooie benen die in crèmekleurige panty’s waren gehuld.

Haar enkels vertoonden de vorm zoals ik ze het liefste zag en het leek alsof de hoge hakken van haar schoenen ze extra accentueerden.

Haar vorm hield mijn blik vast en ik vergat alles om me heen. Zij was qua uiterlijk de vrouw op wie ik viel, hoewel dat natuurlijk niets over haar innerlijk vertelde.

Een bons op het raam haalde me uit mijn gedachten. De conducteur stond voor het raam en maakte een ongeduldig gebaar waarmee hij wilde zeggen dat ik moest opschieten.

Ik knikte hem nogmaals toe en ging staan, waarbij ik mijn plunjebaal uit het bagagerek viste.

Kort blikte ik nogmaals naar buiten, maar om een of andere reden was de vrouw van het perron verdwenen.

Ik boog me naar voren om mezelf een beter zicht op het perron te gunnen, maar kwam al snel tot de conclusie dat ze er niet meer stond.

Ik slingerde de plunjebaal op mijn rug en bewoog mijzelf zijdelings door de smalle gang van de trein in de richting van de uitgang.

Bij de deur die naar buiten leidde, bleef ik even staan en zette ik mijn pet op waarna ik naar buiten stapte en mezelf in de drukke menigte begaf.

Het was al even geleden dat ik op het station van Chattanooga was geweest, maar ik herinnerde me de plaats vanwaar de bussen vertrokken, dus schuifelde ik in de richting van de bushalte.

Het was erg druk in de stationshal en om een of andere reden mompelde ik de eerste regels van het inmiddels bekende liedje van Glen Miller uit 1941.

*Pardon me, boy
Is that the Chattanooga choo choo?
Track twenty-nine
Boy, you can gimme a shine
I can afford
To board a Chattanooga choo choo
I've got my fare
And just a trifle to spare.*

Ik gniffelde om het liedje. Waarschijnlijk was ik niet de enige die het nummer zong op dit station.

Ik luisterde graag naar Glen Miller en hij behoorde naast Duke Ellington, Louis Jordan en Cab Calloway tot mijn absolute favorieten.

Ik was de muziek tijdens mijn verblijf in Afrika nog meer gaan waarderen, omdat het me aan thuis deed denken. Het zorgde ervoor dat ik te midden van alle ellende een baken van rust had. Iets waardoor ik de oorlog om me heen kon vergeten. Al was het maar voor enkele minuten.

Ik had mijn tent gedeeld met een medeofficier die in het bezit was van een grammofoon die hij overal mee naartoe zou nemen. James was van goede komaf en het ontbrak hem aan niets, waardoor ook ik het niet slecht had.

Whisky, sigaren, koekjes. Regelmatig ontving hij een pakje met een inhoud die ervoor zorgde dat ons verblijf aldaar er iets beter op werd.

Ik blikte kort naar boven. De ramen van de stationshal zorgden voor een mooie lichtval in de grote ruimte die inmiddels een van de belangrijkste verbindingssaders was geworden voor het treinverkeer van noord naar zuid.

Op de stationsklok zag ik dat het al bijna 14.00 uur was en ik begaf me naar buiten om vrijwel direct de bus te zien staan die mij naar Whitwell zou gaan vervoeren.

De chauffeur sloot reeds de deuren, waardoor ik mezelf met spoed naar de bus haastte.

Onderwijl stak ik mijn hand op, iets wat gelukkig door de chauffeur werd gezien, want ik hoorde de motor van het voertuig weer naar een lager standje gaan.

Het was druk in de bus en nadat ik had betaald voor mijn rit naar mijn geboorteplaats, liep ik door het smalle gangpad naar het achterste gedeelte van de bus, opzoek naar een lege plek.

Halverwege zag ik haar zitten. Ze blikte naar buiten en leek in het geheel niet geïnteresseerd in de officier die door het gangpad schuifelde.

Ik begon langzamer te lopen. Alsof ik wachtte op het moment dat ze zou opkijken, zodat ik oogcontact teweeg kon gaan brengen.

Op een meter afstand draaide ze haar hoofd, waarbij haar blik vrijwel direct die van mij ontmoette.

Ik glimlachte en knikte haar toe wat ervoor zorgde dat haar lippen zich kort krulden tot een vluchtige glimlach.

De plek naast haar was bezet, waardoor ik noodgedwongen doorliep en mij naast een gezette vrouw van middelbare leeftijd zette die ik met eenzelfde glimlach begroette als de mooie vrouw in het midden van de bus, hoewel mijn intenties nu op vriendelijkheid berustten en niet op interesse in de vrouw zelf.

De bus zou een aantal plaatsen aandoen, voordat we in Whitwell zouden arriveren, dus maakte ik het me maar gemakkelijk en blikte naar buiten, waarbij ik het landschap van Tennessee aan me voorbij zag glijden.

“Komt u uit deze omgeving, Luitenant?”

De vraag van de vrouw naast me verbaasde me, maar ik vond het niet erg om hem te beantwoorden. De vrouw sprak met een zuidelijk accent en het voelde als thuis, omdat ik deze tongval al heel lang niet voorbij had horen komen.

Ik keek haar aan en glimlachte. “Born and raised in Whitwell, Tennessee. Dus ja, ik ken de omgeving hier vrij goed, als u dat bedoelt.”

Ze glimlachte vergenoegd. Waarschijnlijk over het feit dat haar intuïtie het bij het rechte eind had. Ze zei in eerste instantie niets, waardoor mijn aandacht naar de mooie vrouw uitging die schuin voor me in de bus zat.

Ze keek niet om, maar speelde speels met een krulletje haar dat zich achter het rechteroor bevond. Ze wond het om haar wijsvinger tot ze niet verder kon, waarna ze het losliet en weer opnieuw begon.

Het leek alsof ze wist dat ik haar observeerde. Alsof ze me plaagde en er op deze manier voor wilde zorgen dat mijn interesse in haar gewaarborgd bleef.

“Ik had al zo’n vermoeden,” klonk het.

De stem van de vrouw die naast me zat, haalde me uit mijn gedachten.

“Oh, en waarom is dat dan?” antwoordde ik met een speelse lach.

De rit zou nog wel even duren en aangezien ik geen zin had om te gaan slapen, hoewel mijn lichaam daar wel om vroeg, besloot ik het gesprek maar aan te gaan.

De vrouw tuitte haar lippen. Het was zo’n teken, waarmee ze liet zien dat ze meer wist dan dat ze vertelde.

“Jij bent toch de oudste zoon van John en Theresa?”

Ik fronste mijn wenkbrauwen en bekeek de vrouw onderzoekend, alsof ik zo achter het antwoord van haar opmerking zou komen.

“Eh... Ja, maar...”

Ze onderbrak mijn aarzeling. “Je kent me niet meer hè?”

Plotsklaps schoot het me te binnen. “Oh, verrek, nu zie ik het. Mevrouw Timmons. Is het niet?”

Haar getuiste lippen veranderden in een hartelijke glimlach.

“Je bent lang weggeweest, Bryan. Hoe lang is het geleden? Twee jaar?”

Mevrouw Timmons woonde net buiten Whitwell en haar zoon had bij mij in de klas gezeten op de middelbare school.

“Ja, dat klopt wel zo ongeveer. Twee jaar zal het zijn. Het lijkt een eeuwigheid, maar de tijd is voorbijgevlogen.”

“Op bezoek bij je ouders?” vroeg ze.

Ik knikte. “Ja, ik heb een kort verlof voordat ik me weer moet gaan melden. Hoe is het met Curtis? Ik hoorde van mijn ouders dat hij zich ook heeft aangemeld.”

Ik zag dat haar ogen zich vulden met tranen, waarbij haar onderlip beefde.

“Guadalcanal,” zei ze zachtjes. “Curtis is daar gestorven.”

Ik schrok van haar antwoord. Het was de eerste keer dat ik iets hoorde van een gesneuvelde jongen die uit mijn geboortedorp kwam.

“Oh, mevrouw Timmons. Het spijt me. Ik wist het niet.”

Ze schudde zachtjes haar hoofd en legde haar hand op de mijne.

“Dat geeft niets, jongen. Je kon het ook niet weten.”

Vluchtig veegde ze een traan weg die over haar wang biggelde en keek me aan, waarbij ze probeerde te glimlachen.

Ze zuchtte diep en haalde adem. “Het is goed. Ik zal er wel nooit aan wennen, maar ik heb er vrede mee. Curtis heeft zijn leven gegeven voor Amerika. De hele stad is trots op hem. Hij ligt begraven achter de kerk op de begraafplaats in Whitwell. Iedereen was er. Het hele dorp was bij zijn begrafenis. Iets wat ons heel veel steun heeft gegeven.”

Ik wist geen antwoord te geven op hetgeen ze me zojuist had verteld, dus besloot ik me maar stil te houden. In plaats daarvan pakte ik haar hand vast en staarde voor me uit.

Ik dacht onbedoeld terug aan mijn laatste jaar op de middelbare school en probeerde me dingen te herinneren die me aan hem deden denken.

Ik was niet echt bevriend met hem, maar ik herinnerde me hem wel als een aardige jongen die geliefd was op school. “Quarterback. Hij was toch de quarterback van het schoolelftal? Hebben ze in ons laatste jaar niet de finale gespeeld?”

Mevrouw Timmons glimlachte en knikte bevestigend.

“Ja, dat klopt. Curtis was snel. Niemand kon harder rennen dan hij.”

Ik moest glimlachen om de laatste opmerking. Steeds meer dingen kwamen bovendrijven terwijl de bus zijn route aflegde en ons steeds noordelijker bracht langs landerijen en kleine in slaap gesuste dorpjes.

We spraken niet veel meer onderweg naar Whitwell. Het voelde haast alsof het ongepast was. Waarschijnlijk was dat meer van mijn zijde, maar ik wist niet waar ik het over moest hebben met haar. Het was haast alsof ik me schuldig voelde. Schuldig aan zijn dood. Alsof ik verantwoordelijk was voor zijn overlijden. Alsof ik het had kunnen voorkomen.

Ik wist dat het niet in mijn macht lag en dat ik er niets aan kon doen, maar het feit bleef dat ik leefde en dat haar zoon was gesneuveld op Guadalcanal.

“Wat zullen je ouders blij zijn dat je thuiskomt. Of weten ze van niets?”

Haar vraag verbaasde me. Ik kreeg bewondering voor de vrouw die naast me zat. Ze straalde een enorme kracht uit. Een kracht die voortkwam uit een immens verlies. Het grootste verlies dat je als ouder kunt ervaren.

“Mmm, ik betwijfel of ze mijn brief al hebben ontvangen. De post is niet zo snel vanuit Italië. Maar eh... het kan goed zijn dat ze mijn brief al ontvangen hebben. En anders wordt het een echte verassing als ik ineens op de veranda sta.”

Ze glimlachte terwijl de bus Hudson Street opdraaide. Ik herkende de plaats waar ik was opgegroeid en ging staan toen de bus stopte bij de enige bushalte die het kleine plaatsje rijk was.

Mevrouw Timmons liep achter me aan en ik hield even in toen ik zag dat de mooie vrouw ook opstond en aanstalten maakte de bus te verlaten.

Ze lachte vriendelijk naar me toen ik een gebaar maakte om haar voor te laten gaan, wat me liet blozen.

Buiten aangekomen draaide ik me om en omarmde de moeder van Curtis.

“Zorg goed voor jezelf en doe je ouders de groeten van me,” zei ze zachtjes, waarna ze naar een pick-up truck liep die haar stond op te wachten.

Ik herkende meneer Timmons en stak vluchtig, zei het aarzelend, mijn hand op, wat op eenzelfde manier werd beantwoord vanuit het openstaande raampje van de pick-up.

Ik zag dat hij een korte woordenwisseling had met zijn vrouw, waarna hij weer op mij blikte en nogmaals zijn hand opstak. Waarschijnlijk had hij mij niet herkend en had hij zijn vrouw gevraagd wie die man in dat uniform was.

Ik knikte hem nogmaals toe zonder mijn hand op te steken, aangezien ik de plunjebaal al weer in mijn hand had.

Ik slingerde hem op mijn rug en draaide me om. Ik liep in het verlengde van Hudson Street en moest nog een kleine tien minuten lopen voordat ik bij mijn ouderlijk huis zou aankomen.

Aan de overkant zag ik de mooie verschijning uit de bus lopen. Ze keek niet op of om, maar ik wilde niet bij de pakken neer gaan zitten en besloot een praatje te gaan maken.

Ik liep op een draf naar de overkant en had haar spoedig ingehaald.

“Miss, neem me niet kwalijk, maar u moet dezelfde kant op als ik. Vindt u het goed als ik een stukje meeloop?”

Ze bleef abrupt staan en bekeek me zijdelings. “En als ik het nu eens niet goed vind, ga je dan weer aan de andere kant van de straat lopen?”

Ik voelde dat ik kleurde. Dat antwoord had ik niet verwacht en ik wist even niet wat te zeggen.

“Eh... Ik...,” kwam er hikkend uit.

Shit. Ik vervloekte mezelf. Lekkere poging bedacht ik me. Hoe moest ik dit nu weer eens goed praten? Ze stond zelfvoldaan te wachten op mijn antwoord en er verscheen een ondeugend lachje op haar gezicht.

Ik besloot het over een andere boeg te gooien.

Ik stak mijn hand uit. “Bryan Kimball. Aangenaam kennis te maken.”

“En als ik nu eens geen kennis wil maken, laat je me dan met rust?”

Ze bekeek me spottend, waarbij ze haar lachen ternauwernood kon inhouden.

Ik voelde me voor een tweede keer in mijn hemd gezet en begon naar een uitweg te zoeken. Ik moest hier weg voor ik nog meer te verduren kreeg.

“Sorry hoor... Ik bedoelde er niets mee,” zei ik zachtjes, waarbij ik mijn hand langzaam liet zakken en aanstalten maakte de andere richting uit te gaan lopen.

“Nou, nou, niet zo snel het hoofd laten zakken,” zei ze lachend, waarbij ze haar handen op haar heupen zette alsof ze een statement wilde maken.

“Je kent me niet meer hè? Maar ik weet nog wel wie ik voor me heb hoor, Bryan Kimball.”

Haar antwoord deed me fronsen. Ik bekeek haar verbaasd en dacht na over wie ze kon zijn of waarom ze mij kende.

Haar neusvleugeltjes trilden zachtjes en haar ogen glinsterden. Het was pure pret over het feit dat ze mij kende en ik haar niet.

“Ik ben het, Joan. Joan Drummond.”

Bij de naam Drummond schoten er allerlei gezichten door mijn hoofd.

“Joan? Het jongere zusje van Tom?”

“Maar jij bent toch verhuisd destijds?”

Ik herinnerde me dat ze met haar moeder was meegegaan toen ik aan mijn eerste jaar op het middelbaar begon. Het huwelijk liep op de klippen doordat meneer Drummond alcoholist was en Joans moeder er op een gegeven moment genoeg van had. Tom en zijn oudere broer bleven bij hun vader wonen omdat ze niet weg wilden bij hun vrienden en niet van school wilden

wisselen. Joan was drie jaar jonger dan Tom en dus ook drie jaar jonger dan ik, aangezien ik bij haar broer in de klas zat.

“Woon je weer in Whitwell dan? Bij je pa en je broers?”

Ze schudde haar hoofd. “Mijn vader is twee jaar geleden overleden. M’n moeder en ik wonen weer in het ouderlijk huis sindsdien.”

“O, ja, sorry. Ik had het kunnen weten.” Ik herinnerde me een brief van mijn ouders die mij vertelden over het overlijden van meneer Drummond. Hij was frontaal op een andere auto gereden, waarbij allebei de chauffeurs waren komen te overlijden. Het ongeluk had het dorp diep geraakt, omdat de bestuurder van de andere auto een graag geziene inwoner was van de slaperige gemeenschap.

Ik wilde het gesprek gaande houden, omdat ik mijn ogen niet van haar af kon houden en besloot nog even door te vragen.

“Hoe is het met je broers? Tom ook in het leger hoorde ik van mijn ouders. En Jim?”

Ze knikte. “Jim zit bij de radio telegrafische dienst en Joe zit op een hoofdkwartier. Allebei ergens in Italië. Ze zitten niet echt aan het front en om eerlijk te zijn. Ik vind het niet erg. Mijn moeder zou de klap niet te boven komen.

Maar, hoe zit het met jou? Luitenant. Toe maar.”

Ze tikte kort mijn balkje aan wat op mijn schouder prijkte en lachte er ondeugend bij.

Ik glimlachte terug. “Jup, luitenant. In Afrika gediend en een korte tijd in Italië verbleven. Ze zochten instructeurs voor de opleiding thuis. Met name officieren en onderofficieren die gevechtservaring hebben opgedaan. Dat leek me wel wat. Ik weet niet of ik het blijf doen, maar het geeft me wel de gelegenheid weer even in Amerika te zijn. Dus nu een kort bezoek aan mijn ouders en over twee dagen meld ik me in Camp Forrest als instructeur. Er wordt een nieuw bataljon geformeerd.”

“O, Camp Forrest. Thuiswedstrijd dus voor jou.”

Ik gniffelde om haar opmerking en krabde me achter mijn oren waarbij ik haar zachtjes toeknikte. “Ja, zo zou je het kunnen zeggen. Inderdaad vlak bij huis.”

“En jij? Al klaar met school of studeer je nog?”

Ze bewoog haar schouders nonchalant en blikte kort naar boven. “Nee hoor, al lang klaar met leren. Ik ben secretaresse bij een groot staatsbedrijf. Het bevalt me prima, dus zal daar nog wel even blijven denk ik zo.”

“Maar, ik moet nu naar huis. Ik zie je nog wel hè, Bryan.”

Plots draaide ze zich om, knipoogde nog vluchtig en liep verder in tegenovergestelde richting.

Ik was verbaasd over de plotselinge omme slag en was te verbouwereerd om snel te reageren.

“Zie ik je nog? Eh, ik bedoel...”

Ze stak haar hand omhoog en draaide zich nog even vluchtig om. “Misschien. Je weet maar nooit.”

Ze gooide haar hoofd iets naar achteren waarbij ik haar hoorde lachen.

Shit. Nou dat had ik mooi verprutst, bedacht ik me. Ik moest snel zijn wilde ik nog iets kunnen afspreken.

“Morgen wat drinken samen?”

“Helaas. Werken morgen,” hoorde ik haar zeggen terwijl de afstand tussen ons groter werd.

Juist op het moment dat ik het op wilde geven draaide ze zich om.

“Maar morgenavond kan ik wel hoor. Je weet waar ik woon hè?”

Zonder er nog iets aan toe te voegen, liep ze verder. Ze draaide zich niet meer om terwijl ik haar nog even nakeek. Mijn hart maakte een vreugdesprong over haar antwoord. Ik legde de plunjebaal op mijn schouder en liep verder in de richting van Maryland Avenue waarbij mijn gedachten naar mijn ouders gingen. Zouden ze op de hoogte zijn van mijn komst? Ergens hoopte ik dat ze mijn brief nog niet hadden ontvangen. Het zou de verrassing des te groter maken.

Ondanks dat het begin september was en de zomer zich in zijn volle glorie liet zien, was het koud voor de tijd van het jaar. Ik snoof de lucht op die ik al heel lang niet had geroken en besepte dat dit toch wel de mooiste plek op aarde moest zijn.

“Bryan? Bryan Kimball?”

Een wat oudere man op een fiets stopte naast me en reikte me zijn hand. “Dat is lang geleden.”

Het was onze buurman die naast me tot stilstand was gekomen.

“Meneer Smith. Hoe is het met u?”

Hij schudde enthousiast mijn hand. “Wat zullen je ouders blij zijn dat je hen bezoekt. Je vader heeft honderduit verteld over je tijd in Afrika. We zijn trots op je jongen. Goed om je te zien hoor.”

Ik lachte schaapachtig en wist niet zoveel terug te zeggen buiten een aarzelend dankjewel.

“Blijf je lang?” voegde hij er nog aan toe.

Ik vertelde hem over mijn korte verlof en over het feit dat ik als instructeur in Camp Forrest geplaatst was.

“Maar meneer Smith, ik zie u vast nog wel. Doe uw vrouw de groeten van me. Als ik tijd heb kom ik nog wel even koffiedrinken. Nu wil ik eigenlijk het liefst zo snel mogelijk naar huis. Ik heb er een lange reis opzitten.”

“Natuurlijk jongen. Ga je gang. Esther zal blij zijn als je tijd vrij kan maken voor een kop koffie.”

Ik knikte hem nogmaals vriendelijk toe. Het waren aardige mensen die geen kinderen hadden en altijd voor ons hadden klaar gestaan. Het was haast familie geworden en ik nam mij dan ook voor zeker even gedag te gaan zeggen tijdens de twee dagen dat ik thuis was.

Terwijl ik mijn weg vervolgde en bij de hoek van de straat afsloeg, zag ik in de verte het witte tuinhek van mijn ouderlijk huis al opdoemen.

Zonder dat ik het door had, ging ik sneller lopen en zag het hek dichterbij komen, tot het moment dat ik ervoor stond.

Ik hield even in en bekeek het huis dat er onberispelijk uit zag, voordat ik het hekje opende en naar de voordeur liep.

Terwijl ik de veranda betrad, viel het me op dat alles er nog net zo bijstond als toen ik het verlaten had.

De kleine stoel en de schommelstoel naast het bijzettafeltje leken geen centimeter verplaatst en mijn hart bonsde in mijn keel van opwinding.

Ik hoorde haastige stappen, waarna de voordeur openzwaaide en mijn moeder haar handen voor haar gezicht sloeg.

Heel even bekeek ze me. “Bryan,” riep ze uit.

Haar haar was samengebonden in een staart, zoals ze wel vaker deed, en haar keukenschort vertoonde witte vlekken van meel wat duidde op het feit dat ze brood aan het bakken was.

Ze stormde naar buiten en vloog me om de hals.

“O, Bryan, ben je het echt?” Ze pakte mijn gezicht met beide handen vast terwijl haar ogen zich vulden met tranen van blijdschap.

Ze kustte me op beide wangen en schudde haar hoofd alsof ze niet kon geloven dat ik daadwerkelijk voor haar stond, waarna ze me weer stevig omarmde en voornemens was om me niet meer los te laten.

“O, jongen wat ben ik blij dat je thuis bent.” Ze veegde de tranen uit haar ogen en deed een stap naar achteren om mij eens goed te bekijken.

“Wat een mooi uniform,” zei ze zachtjes. “En dan maak ik het weer vies.”

Ze klopte en veegde de bloem van mijn jasje om mij vervolgens weer te omarmen waarbij het gehele ritueel zich weer herhaalde.

“Wat zal je vader blij zijn dat je weer thuis bent. Blijf je lang?”

Ik glimlachte en wilde antwoord geven, maar ze pakte me vast en trok me mee naar binnen.

“Wat sta ik te wauwelen. Kom verder. Heb je honger? Je bent afgevallen, Bryan. Ik zie het aan je. Krijg je wel genoeg te eten daar?”

Ik volgde haar naar binnen en legde mijn plunjebaal in de hoek van de gang waarna ik haar naar de keuken volgde.

“Ik ruim hier even op. Ga zitten. Wil je wat te drinken? Ik heb zojuist limonade gemaakt.”

Ik glimlachte en zette me op een stoel aan de keukentafel.

“Rustig, moeder. Ik hoef niet gelijk weer weg,” antwoordde ik, om er maar vooral voor te zorgen dat ze even bij zinnen kwam.

Ze deed haar keukenschort af en schonk me vervolgens een glas limonade in. De limonade die ik al twee jaar niet had gedronken en waarvan ik na de eerste slok besepte dat ik het drankje heel erg gemist had.

Alles wat me aan thuis herinnerde had ik gemist. Zelfs de kleine dingen als homemade lemonade tot aan de geurtjes in het huis en op straat. De geluiden die doordrongen tot in de keuken alsmede de spulletjes die links en rechts stonden uitgesteld.

Mijn moeder zette zich bij mij aan tafel en pakte mijn hand vast die ze liefdevol aaide. Wederom liepen haar ogen vol met tranen, waardoor ik me genoodzaakt voelde de aandacht te verleggen.

“Hebben jullie geen brief van mij ontvangen? Ik heb hem twee weken geleden al bij de foerier afgegeven.”

M'n moeder schudde haar hoofd en veegde haar ogen voor de zoveelste keer droog.

“De post gaat niet zo snel vanuit het buitenland. Maar dat geeft niets. Je bent er nu en dat is een veel mooiere verrassing.”

Ze ging staan en deed haar keukenschort weer voor.

“Waarom fris je je niet even op? Je kamer weet je nog wel te vinden hoop ik. Dan ga ik even door met het eten, want je vader zal zo ook wel thuiskomen.”

Ik knikte dat het goed was en plukte mijn plunjebaal van de grond in de gang, waarna ik naar boven liep.

Er was inderdaad niets veranderd. Alles stond nog op precies dezelfde plaats zoals ik het had achtergelaten.

Ik ging op het bed zitten en blikte de kamer rond. Onderwijl knoopte ik mijn jasje los en trok het uit, waarna ik me achterover op mijn bed liet vallen.

Ik slingerde mijn benen op het bed en legde een arm achter mijn hoofd terwijl ik naar het plafond staarde.

Het voelde goed om thuis te zijn. Het was zo'n moment dat ik het leger totaal niet miste. Voor het eerst in meer dan twee jaar bevond ik me in een omgeving waarbij ik niet omringd werd door soldaten of buitenlanders.

Mijn ogen vielen toe en ik weet niet hoelang ik daar heb gelegen, maar ik schrok wakker van de deur die openzwaaide.

“Bryan, jongen,” zei mijn vader luid.

Hoofdstuk 2

Ik schrok wakker van een auto die toeterde. Versuft keek ik om me heen en ik kon zien dat het al wat later in de ochtend was.

Ik had vreselijk slecht geslapen. Op de een of andere manier was de weldaad van thuis mij niet bevallen. Mijn lichaam moest eraan wennen om weer in een fatsoenlijk bed te liggen.

Ik was ook niet zo laat naar bed gegaan, want ondanks het slapen in de trein was mijn lichaam ontzettend vermoeid. De tijd in Afrika met de 34^e Infanterie Divisie en de training in voorbereiding op de aanval op Italië had zijn tol geëist. Ik verlangde naar een verlofperiode, ook al was hij maar zo kort als deze twee dagen thuis.

Aangezien ik als instructeur te werk zou worden gesteld zou ik nog voldoende tijd krijgen om mijn lichaam weer op orde te krijgen. Ik had er nog niet aan gedacht, maar ik zou misschien wel in de gelegenheid worden gesteld korte bezoeken naar huis te kunnen maken. Per slot van rekening was Camp Forrest niet zo ver verwijderd van Whitwell. Ik schatte dat het me één tot anderhalf uur zou kosten om tot daar te geraken.

Gisterenavond was heel goed verlopen. Ik merkte aan mijn moeder dat ze haast opgelucht leek toen ik vertelde dat ik in Tullahoma als instructeur aangesteld was.

Ze kneep mijn vader in ieder geval in de arm toen ik hen erover vertelde.

Mijn vader was apetrots en vroeg honderduit over Afrika en Italië, aangezien hij nooit verder was gekomen dan Chicago.

Ik vertelde zoveel mogelijk, maar liet de vervelende details achterwege om mijn moeder niet al te ongerust te maken.

Bij het zien van de *purple heart* medaille had hij wel geïnformeerd naar de aard van de verwonding, waarna ik hem het litteken liet zien dat op mijn onderarm zat.

Ik was getroffen door een afgeketste kogel die mijn arm had geraakt zonder blijvende schade aan te richten.

Het was tijdens de slag om Heuvel 609 dat ik gewond was geraakt en ze noemden het gekscherend een 'Lucky Shot', omdat het me een kort verblijf in de ziekenboeg opleverde, ver verwijderd van het front.

Ik vertelde hen over mevrouw Timmons en het sneuvelen van Curtis in Guadalcanal. Mijn ouders zeiden er niet veel op. Het was een slag voor de gemeenschap, aangezien het de eerste gesneuvelde was voor het dorp tijdens deze oorlog.

Iedereen had meegeleefd met de familie Timmons en zelfs nu nog ging er geregeld iemand op visite om een kopje koffie te drinken. Eigenlijk was het om een oogje in het zeil te houden en om te zien of ze het overlijden van Curtis op een juiste manier konden verwerken, zonder er zelf aan ten onder te gaan.

Whitwell was met zijn 1400 inwoners geen grote gemeenschap, maar wel een hecht dorp waar iedereen het voor elkaar opnam en iedereen precies wist hoe te handelen in deze moeilijke tijden.

Ik sprak met mijn ouders over de mogelijkheid dat ik hen wat vaker kon bezoeken nu ik op een kleine 70 mijl van hen verwijderd zat.

Als luitenant zou ik zeker enkele privileges kunnen krijgen, waaronder een eigen auto die mij, voor wat betreft het weekend, naar huis zou kunnen brengen.

Het was het nieuws waar mijn moeder op wachtte. Ze was al blij dat ik niet meer aan het front zat, maar de gedachte dat ik hen in het weekend zou bezoeken bracht haar in een vorm van extase.

“Oh Bryan, dat zou geweldig zijn,” zei ze zachtjes, terwijl ze mijn vader maar weer eens in de arm kneep. Het was het soort nieuws dat ze het liefst wilde horen. Het soort van berichtgeving waar ze geen genoeg van kon krijgen.

Ik glimlachte elke keer weer als ik haar mimiek zag veranderen en zij mijn vader van opzij aankeek en hem een lieflijke blik toebedeelde.

Eigenlijk wilde ik maar een ding weten van mijn ouders. Hoe zat het met Joan Drummond? Ze bleef door mijn hoofd spoken. De gedachte, dat ik haar morgenavond weer zou zien maakte iets in mij los. Iets wat er binnen het oorlogsgeweld, waar ik de laatste maanden aan bloot was gesteld, voor zorgde dat ik aan iets anders dacht dan de wereld om me heen.

Gaandeweg het gesprek had ik al een manier gevonden om het op de juiste manier te benaderen, zonder mijn ouders gelijk met allerlei gedachten op te zadelen.

Het werd tijd om mijn bed uit te komen. Het was nog wel vroeg, maar veel later dan dat ik normaal gesproken opstond. Ik griste een shirt uit de kast en een spijkerbroek die ik wonderwel nog paste. Mijn moeder had gelijk gehad met haar opmerking dat ik was afgevallen, want er moest een riem aan te pas komen wilde ik niet dat hij van mijn kont af zou zakken.

Ik friste mij wat op bij de wastafel en haalde mijn natte handen door mijn haar om de boel enigszins te fatsoeneren. Ik poetste mijn tanden en ging vervolgens naar beneden. Ik hoorde gerommel in de keuken, dus liep linea recta in de richting vanwaar het geluid kwam.

“Goedemorgen,” zei ik zachtjes.

Mijn vader keek op van zijn krant en begroette me. Net als mijn moeder die zojuist een kopje aan het afdrogen was.

“Goedemorgen jongen,” zeiden ze haast in koor.

Ik zette me aan de tafel en kreeg een vrijwel direct een knuffel van mijn moeder.

Mijn vader bekeek het glimlachend, waarna hij zich weer verdiepte in het artikel dat hij aan het lezen was.

“Een vrije dag vandaag?” vroeg ik, terwijl ik de mok koffie vastpakte die mijn moeder liefdevol op tafel zette.

“Nee, niet helemaal. Ik moet vanmiddag nog een hek plaatsen. Kon wel even wachten.” antwoordde hij zonder van zijn krant op te kijken.

“Je mag wel mee hoor. Even helpen,” vervolgde hij, waarbij hij een schalkse blik in mijn richting wierp.

“John die jongen is twee dagen thuis en dan ga jij hem gelijk weer voor je karretje spannen. Daar komt niets van in.”

Mijn moeder zette haar handen op haar heupen om de woorden kracht bij te zetten, waardoor mijn vader iets mompelde en het er verder maar bij liet zitten.

“Nee hoor is goed. Vind het wel leuk om vanmiddag de natuur in te gaan.”

Mijn vader glimlachte om mijn antwoord. Hij was Park Ranger in het Nationale Park rond Fosters Fall en ik vond het wel een aanlokkelijk idee om voor een paar uurtjes de bossen in te trekken.

“Tom en Jim Drummond zitten toch ook in het leger?” vroeg ik plotsklaps tussendoor.

“Ja, de Drummond boys hebben gezamenlijk dienst genomen. Ze zitten nu in Italië, begreep ik laatst.”

Mijn vader keek bedenkelijk, alsof hij nadacht over zijn antwoord.

“Italië? Goh had ik dat geweten,” antwoordde ik zachtjes.

“Hoe is het verder met ze? Na het overlijden van meneer Drummond.”

“Triest hoor, hoe dat zo gegaan is,” antwoordde mijn moeder. “Mevrouw Drummond woont weer in het ouderlijk huis. Na de dood van haar man is ze weer met Joan thuis komen wonen. Het was wel even wennen voor de jongens begreep ik, maar ergens wisten ze wel dat het niet haar schuld was.”

“Volgens mij heb ik Joan gisterenmiddag gezien toen ik uit de bus stapte.”

Ik floepte het eruit, maar mijn ouders leken niet van plan er verbaasd op te reageren. Heel even bleef het stil totdat mijn moeder het woord nam.

“Mooie meid geworden,” zei ze zachtjes alsof ze met haar gedachten ergens anders zat.

Ik gniffelde om haar antwoord, wat er op een of andere manier voor zorgde dat ik plots de onverdeelde aandacht van mijn ouders had.

“Wat lach je nou,” zei mijn moeder glimlachend. “Is er iets wat we moeten weten?”

“Nou, nee niet iets in het bijzonder,” zei ik lachend, waarna ik een slokje van mijn koffie nam.

Mijn moeder moet aan mijn pretoogjes hebben gezien dat er meer aan de hand was, want ze zette zich bij ons aan tafel en leek te wachten op een wat meer serieuzer antwoord van mijn zijde.

Haar onderzoekende blik liet mij niet meer los. Ze probeerde te doorgronden wat er zich hier afspeelde terwijl mijn vader zich inmiddels weer over zijn krant had gebogen.

Ik besloot om ze maar niet langer in het ongewisse te laten. Ik kende mijn moeder en ze zou niet ophouden voordat ze wist wat er aan de hand was.

“Nou, ik heb gisteren nog even gesproken met Joan. We gaan vanavond wat drinken. That’s all.”

“That’s all,” antwoordde mijn moeder op een haast verontwaardigde toon.

“Hoor je dat John. Onze zoon heeft een date met Joan Drummond.”

Mijn vader gniffelde zachtjes, maar gaf verder geen antwoord.

De gedachte dat er misschien eindelijk een schoondochter in het huis zou komen zorgde ervoor dat mijn moeder in een licht extatische gemoedstoestand terecht kwam.

Haar gezicht begon een glimlach te vertonen die niet leek te verdwijnen. Ik begreep wel hoezeer mijn moeder naar een dochter binnen haar gezin verlangde. Een schoondochter waarmee ze kon praten en waarmee ze andere zaken kon delen zonder ons daarin te betrekken.

“Leuk hoor. Joan Drummond, wie had dat gedacht?” Ze stond op van de tafel om haarzelf nog een kop koffie in te schenken.

“Ma, het is gewoon een drankje hoor. Ik bedoel maar te zeggen...”

Ze knikte, dat ze het had begrepen, maar ik wist dat mijn woorden geen of weinig effect zouden hebben.

De middag verliep goed. Alsof ik nooit was weggeweest. Ik genoot van de bossen van het Nationale Park en had de gelegenheid eens goed bij te praten met mijn vader. We praatten over de oorlog en mijn periode in het leger. Mijn vader wilde alles weten en ik hield me niet in om hem zoveel mogelijk te vertellen.

In Whitwell merkten ze niet zoveel van de oorlog. Het dorpje lag te geïsoleerd van de grote steden om uit eerste hand alles mee te krijgen, maar doordat mijn vader nog weleens in Tullahoma en Chattanooga kwam wist hij dat de oorlogsmachine op volle toeren draaide.

“Waarom instructeur,” vroeg hij plots, terwijl hij het laatste stuk prikkeldraad vast maakte aan een paal.

“Ik weet niet,” antwoordde ik. “Het voelde als een soort van verlof. Ze vroegen om officieren en onderofficieren met gevechtservaring en voordat ik er zelf erg in had zat ik bij mijn commandant op kantoor. Na twee jaar vond ik het ook wel fijn om weer in de VS te verblijven. Ik zal uiteindelijk wel weer terug moeten, maar voor nu is het wel lekker.”

Mijn vader knikte begrijpend vanwege mijn antwoord. Ik voelde dat hij er vrede mee had.

“Mooi, die staat,” zei hij terwijl hij nog maar eens langs het hek keek of alles op de juiste wijze geplaatst was. Hij keek kort op zijn horloge. “Tijd om naar huis te gaan. Je moeder zal het eten tegen die tijd wel klaar hebben.”

De rit duurde nog een half uur terwijl we met de pick-up truck door het bos reden. Mijn gedachten gingen naar de avond. Ik was al even uit Whitwell weggeweest, maar het restaurant *Smith's* bevond zich nog steeds aan de rand van het dorp en het was eigenlijk de enige plaats waar je terecht kon voor een drankje en wat te eten.

We kwamen weinig verkeer tegen en gaandeweg de rit had ik het idee opgevat om voor het eten nog even bij de burens langs te gaan. Ik kon het niet maken om me daar niet te vertonen en ik zou de buurvrouw erg blij maken met mijn komst. Al was het maar voor even.

Bij thuiskomst bleek dat ik inderdaad nog een uurtje had voordat het eten op tafel zou staan, dus friste ik me op en trok een schoon shirt en schone broek aan.

Meneer en mevrouw Smith waren inderdaad blij met mijn korte bezoek en ik moest ze alles vertellen over mijn verblijf aan de andere kant van de oceaan.

Eigenlijk wilden ze ook dat ik bleef eten, maar nadat ik hen had verteld van mijn date en het feit dat mijn moeder op me had gerekend met het avondeten lieten ze het maar zo. Ik nam me wel voor om nog eens bij ze te gaan eten. Mijn werk op Camp Forrest zou het zeker toelaten en ik wist dat ik mevrouw Smith blij zou maken met de gedachte eraan.

Tijdens de maaltijd vroeg mijn moeder me de oren van het hoofd. Het was alsof mijn ophanden zijnde date met Joan Drummond iets had wakker geschud in haar.

Ik glimlachte om haar opmerkingen en wist niet zoveel te vertellen. Tijdens mijn periode in het leger had ik bijna geen omgang met meisjes gehad. Het was te druk of ik had er gewoon geen gelegenheid voor. Hoewel er een verpleegster was in het ‘Medevac’ waarmee ik gedurende mijn verblijf een goede band had gekregen. Mijn vertrek terug naar mijn eigen eenheid ging echter zo snel dat ik

niet de gelegenheid had om gegevens uit te wisselen. Ik heb nog dikwijls aan haar teruggedacht en zelfs overwogen om nog eens langs te gaan, maar het was er gewoonweg niet van gekomen.

“Waar gaan jullie naar toe?” vroeg mijn moeder terwijl ze de bordjes afruimde. “Ik denk naar *Smith’s*,” antwoordde mijn vader. “Verder is hier niet zoveel te beleven. Of je moet naar een grotere plaats willen?”

“Ja, we gaan naar *Smith’s*. Ik zou het anders ook niet weten. Maar eh... ma het is gewoon een drankje hoor.”

Terwijl ik antwoord gaf pakte ik een pan van tafel en zette hem op het aanrecht om me vervolgens naar boven te begeven.

“Ik trek nog even een ander shirt aan hoor,” zei ik terloops terwijl ik de trap opliep.

“Je hebt net een schoon shirt aangetrokken,” antwoordde mijn moeder verbaasd. “Dus toch een date,” hoorde ik haar lachend zeggen.

Ik besloot om er verder maar geen antwoord op te geven, maar glimlachte om de situatie.

Natuurlijk was het een afspraakje. Maar het voelde raar om dat zo uit te spreken in het bijzijn van mijn ouders.

Nadat ik een flanellen blouse had aangetrokken en nog een beetje cologne van mijn vader had geleend liep ik naar beneden.

Ik griste mijn jas van de kapstok en trok de deur open.

“Tot straks hè. Ik maak het niet al te laat hoor.”

Ik hoorde het antwoord van mijn moeder niet, omdat ik de deur al achter me had dichtgetrokken, maar ik wist dat ze me vanuit de keuken observeerde.

Ik trok mijn jas aan, want ondanks dat het begin september was voelde het fris aan. De herfst was onderweg en het kon weleens een lange en koude winter gaan worden.

Het was een kleine wandeling naar het huis van de familie Drummond en ongemerkt begon het in mijn binnenste te kriebelen.

Ik had nooit geen oog gehad voor de jongere zus van Tom, maar nu ik haar weer had gezien had ze mijn interesse weten aan te wakkeren. Ik was net 22 jaar, dus moest zij 19 of 20 zijn. Ik wist het niet meer precies, maar het verschil leek nu kleiner dan dat het was toen ik nog 18 was.

Diep in gedachten had ik niet door dat ik inmiddels bij haar huis was aangekomen. Ik duwde het hekje open en liep naar de voordeur.

‘Shit’, ik had wel iets mee kunnen nemen voor haar. Ik bedacht het me, maar het was nu te laat om nog iets te gaan regelen. Zuchtend liep ik de veranda omhoog en hield even in toen ik voor de voordeur stond.

Ik klopte op de deur en hoorde de stem van Joan roepen. “Laat maar, ik doe wel open.”

De deur zwaaide open. Joan lachte terwijl ze me begroette. “Even een jas pakken en dan kunnen we.”

Ze droeg een strakblauw jurkje met witte stippen die haar vrouwelijke vormen op de juiste wijze accentueerden. Ze leek nog mooier dan gisteren, maar dat had waarschijnlijk te maken met het feit dat ze haar haren los droeg en een felrode lippenstift had opgedaan.

Ik was redelijk uit het veld geslagen door haar schoonheid en ik voelde mijn buik en maag nog meer kriebelen.

“Moeder, ik ga. Tot straks. Ik maak het niet te laat hoor.”

Ze trok de deur achter zich dicht en pakte mijn arm vast. “Nou ‘Soldierboy’, waar gaan we naar toe?”

Ik voelde dat mijn wangen kleurden. Kwam het door het feit dat ze me bij mijn arm pakte of was het haar overheerlijke parfum dat me van slag maakte?

“*Smith’s*?” zei ik op een voorzichtig vragende manier.

“Nou, *Smith’s* it is,” antwoordde ze lachend. Alsof er een ander antwoord mogelijk was in Whitwell.

We liepen zwijgzaam voort. Ik wilde wel praten, maar ik wist niets uit te brengen. Voor Joan gold volgens mij hetzelfde, want ze blikte af en toe wel glimlachend opzij, maar verder kwam er niet al teveel uit.

“Hoe lang blijf je in Whitwell?” vroeg Joan uiteindelijk. Een vraag die ik maar wat graag wilde beantwoorden om zo van de dodelijke stilte af te zijn.

“Nog één dag. Overmorgen moet ik me in Tullahoma melden.”

Joan knikte begrijpend, maar zei verder niets, waardoor het gesprek weer leek dood te bloeden.

Ik besloot het initiatief te nemen.

“En jij?” vroeg ik zonder verder na te denken.

“Ik?” vroeg ze verbaasd. “Hoe lang ik nog in Whitwell blijf?”

Ik had direct al spijt van mijn te snelle vraag. Ze keek me vragend aan en ik zag haar lippen die zich verbeten om niet in lachen uit te barsten.

“Eh..., ik bedoel dat.” Ik voelde mezelf kleuren en zocht naar een uitweg. Plotseling gierde ze het uit van het lachen, waarbij ze haar hoofd op een ontwapenende manier in haar nek gooide.

Ik lachte met haar mee. Zij het als een boer met kiespijn.

“Ach ja,” zei ik zachtjes.

Het zorgde er wel voor dat de spanning verdwenen was tussen ons beiden.

We keuvelden wat over Whitwell en over de huizen die we passeerden. Met name over de bewoners werd veel gesproken. Joan wist me aardig wat te vertellen en ik merkte dat er veel langs me was heen gegaan in de periode dat ik was weggeweest.

Bij het restaurant aangekomen bleken we niet de enige bezoekers te zijn. Het was weliswaar een doordeweekse dag, maar het leek wel alsof de inwoners van Whitwell elkaars gezelligheid opzochten.

Ik knikte vriendelijk naar een aantal bekende gezichten die op een identieke wijze werden beantwoord.

“Zo Bryan. Weer in het land.” De grote vent die opstond van de bar bleek een collega van mijn vader te zijn. Hij schudde me stevig de hand en sloeg me op de schouder.

“We zijn trots op je jongen. Wij allemaal.” Hij had waarschijnlijk al een biertje te veel op, maar dat deed niets. Hij had geen vervelende dronk over zich.

Ik knikte hem vriendelijk toe en mompelde een zacht ‘dankjewel’, waarna ik naar een tafeltje bij het raam knikte.

“Zullen we daar gaan zitten Joan?” vroeg ik, terwijl ik naar het tafeltje wees en haar voor liet gaan.

Vlak voordat ik wilde gaan zitten zorgde een vrouwenstem ervoor dat ik me omdraaide.

“Bryan? Bryan Kimball?”

Ik herkende haar ogenblikkelijk. “Martha?”

Mijn reactie was gelijk aan die van haar, omdat ik verbaasd was haar hieraan te treffen als medewerkster van het restaurant.

Ze vloog me om de hals en gaf me een dikke kus op mijn wang, waarna ze me eens goed bekeek.

“Hoe is het met je?” vroeg ze, terwijl ze een stapje naar achteren deed en mij nog eens goed in haar opnam.

“Goed hoor. Hoe is het met jou? Getrouwd hoorde ik? En je werkt dus hier?”

Ik keek even kort opzij, maar kon aan de glimlach van Joan zien dat ze zich totaal niet ongemakkelijk voelde bij de nieuwe situatie.

“Jup, getrouwd inderdaad met een man uit Griffith Creek. Een kleine onderweg.”

Ze aaide zachtjes over haar buik en keek op een gelukkige haast verliefde manier naar haar kleine bolling.

Het was me nog niet opgevallen, maar nu zag ik inderdaad dat ze iets dikker was.

“Tjee, wat leuk,” bracht ik uit, waarna ik me omdraaide en naar Joan wees.

“Martha, mag ik je voorstellen aan Joan. Toms jongere zus. Tom Drummond, je weet wel.”

“Ja, ik meende haar al te herkennen. Hoe is het met je Joan?” waarna ze elkaar de hand schudden.

Voordat Joan kon antwoorden was ik haar voor. “Martha en ik hebben samen op de Highschool gezeten en ze kent je broer ook goed.” Het voelde alsof ik de